

Hommage à Enn Tarvel

Enn Tarvel. Foto: P. Pillak

Professor Enn Tarveli järjekordse verstepostiga seoses meenub mulle selgesti 1991. aasta suvi, mil Teet Veispakuga saatsime laiali kirjad ja palusime kontributsiooni tema pühendusteose tarvis. Aga aeg oli segane ja enamikul oli iseenamata palju tegemist ning nii see asi soiku jäi. Küll aga reageeris akadeemik Juhan Kahk.

Istusin *Baltica* raamatukogus, pea pulki täis. Pärast kandidaaditööde valmimist oli nimelt kombeks jätta instituudi värsked kraadiomanikud omapead, s. t. et sinu edasise akadeemilise käekäigu vastu ei tundnud keegi erilist huvi. Ajaloodoktorite limiit oli Heldur Palliga täis saanud. Haudusin üht senini lõpetamata lugu reinimaalaste ja vestfaallaste konflikti olemusest ordu Liivimaa harus 15. sajandi keskpaigas. Raamatukokku, mille uks alati paraja kolksuga sulgus, sisenen Juhan Kahk. Akadeemikul oli kombeks jagada oma aega bürokraaditoimetuste ja teadustöö vahel. Enne *Baltica*´sse tulemist jõi ta tavaliselt all kohvikus tassikese. Korduvalt nägin, kuidas punapõskne Juhan Kahk tellis kohvi, kohmitses taskus ja lisas nestele veel kotikese või kaks lahustuvat ning kummutas selle siis peaaegu käigult. Raamatukogus viibis ta tavaliselt kuni pool tundi, kirjutab midagi hoogsalt ja palus seejärel trükised riulisse tõsta järgmist korda ootama. Tookord aga pöördus akadeemik

lahkumisel minu poole ja ütles: „Raudkivi, ma jätan teile valvelauda ühe ümbriku.”

Ma ei mällanud kaua istuda ning vahest pool tundi hiljem seadsin sammud valvelauda poole ja nägin seal mulle mõeldud saadetist. Läksin *Baltica*´sse tagasi ning avasin ümbriku, mis on mul muide siiani alles. Momentaanselt sain aru, et Tarveli pühendusteos oli saanud esimese kaastöö ja seda Tarveli vanalt sõbralt – sellise kategooriaga nende suhet tavaliselt tol ajal ametivendade poolt väärtustati. Mind täitis ülevoolav rõõm – asi hakkab vedu võtma! Hakkasin lugema ja panin teksti, mille viimane lehekülg oli alt lõigatud, ümbrikusse tagasi. Ma teadsin küll, et vanema generatsiooni ajaloolased on riukamehed, aga et nad nii andekad on, selle peale poleks ma sel ajal küll tulnud. Ümbriku akadeemiku kontributsiooniga säilitasin. Marten Seppelile Kahki teksti siiski tutvustasin, kui tegime 2009. a. ilmunud Enn Tarveli pühendusteost. Kuid vist kordagi ei tekkinud mõtet, et see võiks kaante vahele saada. Nüüd tuli Marten Seppel välja minu jaoks algul ootamatu ettepanekuga lugu Tunas avaldada. Olgu, siin see siis on – kahekümne ühe aasta tagune Juhan Kahki kummardus oma sõbrale.

Priit Raudkivi